

Arrest

nr. 223 395 van 27 juni 2019
in de zaak X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 december 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 oktober 2015 ondertekent de verzoekende partij een aankomstverklaring te Oud-Heverlee.

1.2. Op 2 december 2015 ondertekent de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw R.P., van Belgische nationaliteit.

1.3. Op 3 mei 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van partner in het kader van de wettelijke samenwoning met mevrouw R.P.

1.4. Op 15 november 2016 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Sinds 8 februari 2017 wonen de verzoekende partij en haar Belgische partner niet meer samen.

1.6. Op 1 juni 2018 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de verzoekende partij haar individuele situatie toe te lichten teneinde na te gaan of zij haar verblijfsrecht kan behouden. Op 8 juni 2018 neemt de verzoekende partij kennis van dit schrijven.

1.7. Op 13 juni 2018 legt de verzoekende partij verschillende documenten voor.

1.8. Op 11 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:
(...)”*

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 2° wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiening van de bijlage 19ter dd. 03.05.2016, in functie zijn Belgische wettelijk samenwonende partner P.R. (...) (RR: (...)). Zijn verblijf werd erkend middels afgifte van de F-kaart op 15.11.2016. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het rijksregister en het dossier woont betrokkene niet meer samen met zijn Belgische partner, zij zijn feitelijk gescheiden sinds 08.02.2017.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij per brief op 1.06.2018 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 8.06.2018.

Betrokkene heeft op 13.06.2018 volgende documenten voorgelegd:

- *Handgeschreven briefje (verklaring op eer) waarin – vermoedelijk – betrokkene stelt om tal van redenen reeds geïntegreerd te zijn in het Rijk.*
- *Huurovereenkomst dd. 15.01.2018 voor de periode van 1.02.2018 – 31.01.2027 voor de woning gelegen te (...).*
- *Attest inburgering dd. 27.09.2016, geslaagd voor maatschappelijke oriëntatie, nederlands niveau A1 en A2; verklaring van het laatst behaalde niveau door het Huis van het Nederlands dd. 20.09.2016; inburgeringscontract dd. 27.09.2016*
- *Attest OCMW Bierbeek dd. 12.06.2018 waaruit blijkt dat betrokkene geen steun ontvangt*
- *Arbeidsovereenkomst bij VZW Provinciaal der Broeders van Liefde als onderhoudsman dd. 7.10.2016 en bijbehorende loonfiches voor de maanden april 2017 tot mei 2018.*
- *Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij ISS Facility Services NV met ingang op 24.04.2017 en bijbehorende loonfiches voor de periode van april 2017 tot mei 2018*
- *Verklaring aansluiting mutualiteit dd. 8.06.2018*

De aan betrokkene betekende brief vermeld voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart". Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1° kunnen we stellen dat betrokkene en mevr. P. (...) op 02.12.2015 een wettelijke samenwoning hebben laten registreren en dat betrokkene volgens het Rijksregister zijn verblijfplaats had bij referentiepersoon van 03.05.2016 (bijlage 19ter) tot 08.02.2017. De partijen zijn dus feitelijk gescheiden sedert 08.02.2017, er is geen sprake meer van een familiale cel. In dat kader kan ook worden verwezen naar arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018 dat het volgende stelt: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Bovendien wordt het einde van de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon nergens betwist. Gezien de feitelijke scheiding sinds 08.02.2017 kunnen we bijgevolg stellen dat er geen sprake is van 3 jaar gezamenlijke vestiging waarvan 1 jaar in het Rijk. Voor zover betrokkene van oordeel zou zijn dat de periode voorafgaand aan de verblijfsaanvraag, en dus vanaf de aangifte wettelijke samenwoning of zelfs vanaf de aankomstverklaring van betrokkene in het Rijk, in rekening zou moeten gebracht worden bij de berekening van de gezamenlijke vestiging, dient op gemerkt te worden dat ook dan de periode van respectievelijk 02.12.2015 tot 8.02.2017 en 05.10.2015 tot 8.02.2017 geenszins 3 jaar betreft waarvan minstens 1 in het Rijk.

De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene geen documenten voor. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.

Voor zover mocht opgemerkt worden dat betrokkene wel degelijk tewerkgesteld is, kan gesteld worden dat dit inderdaad zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde, betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Wel integendeel, hij verklaart zelf geen gezondheidsproblemen te hebben. Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld te zijn. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 03.05.2016) of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Hij verbleef immers 30 jaar lang in zijn land van herkomst. Er zijn geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Wat betreft betrokkene sociale en culturele integratie legt hij een attest inburgering voor waaruit blijkt dat hij is geslaagd voor de cursus maatschappelijke oriëntatie en Nederlands tweede taal A1 en A2. Het volgen van deze cursussen is verplicht. Voorts werd ook een huurovereenkomst voorgelegd. Het kennen van de regiotaal en het hebben van een dak boven het hoofd, zijn een voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Verder legt betrokkene nog een attest van aansluiting bij de CM voor. Echter, het hebben van een ziektekostenverzekering behoort eveneens tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Ook louter het gegeven dat betrokkene geen steun ontvangt van het OCMW kan een intrekking van het verblijf niet verhinderen: het is, net zoals de tewerkstelling, zeker een positief element, echter getuigt het niet van een integratie in die zin dat betrokkene er verblijfsrecht zou moeten kunnen ontfen. Tot slot verklaart betrokkene in zijn handgeschreven verklaring dat hij een vriendenkring heeft opgebouwd alsook dat hij samen met zijn broer samenwoont. Hij kan uiteraard contacten onderhouden met hem en zijn vrienden via moderne communicatiemiddelen. Vriendenrelaties en de samenwoning met zijn broer kunnen geen beletsel vormen om deze beslissing te nemen, de gezinshereniging is achterhaald. Zodoende is het redelijk te stellen dat deze documenten bijgevolg niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is; zij vormen geen familiale cel meer sinds 8.02.2017. Ook blijkt nergens uit het administratieve dossier dat betrokkene heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, “*de plicht tot gedegen feitenvinding*”, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Zorgvuldigheidsplicht

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Overeenkomstig de ‘formele zorgvuldigheid’ dient de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen voor te bereiden en uit te voeren; een zorgvuldigheidsplicht die in casu door verwerende partij geenszins nagekomen werd

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de juridische en feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 1 februari 2013, nr. 222.344, Vekemans). Het bestuur moet daarbij rekening houden met de meest recente en accurate gegevens (RvS 30 juni 2009, nr. 194.978, De Bruyker).

In casu is sprake van onzorgvuldig dossierbeheer door verwerende partij nu de overheid is gebonden om op een ernstige en zorgvuldige wijze een onderzoek te voeren naar de gegrondheid van de aanvraag.

Verwerende partij is allerm minst zorgvuldig te werk gegaan.

Nergens in de bestreden beslissing wordt door verwerende partij gesproken van het langdurig verblijf van verzoeker in Nederland. Nochtans was verzoeker al die tijd ingeschreven in het rijksregister van Amsterdam. (stuk 3 en 4)

Dit langdurig verblijf in Nederland speelt een belangrijke rol bij het juist beoordelen van de affectieve banden van de verzoeker met zijn land van herkomst; een element dat op zich mede bepalend is voor het beoordelen van de al dan niet intrekking van diens verblijfsrecht.

Immers stelt verwerende partij: " hij verbleef immers dertig jaar lang in zijn land van herkomst ".

Deze informatie is niet correct.

Verwerende partij handelt onzorgvuldig en kennelijk onredelijk door deze concrete elementen niet te betrekken in haar oordeel.

Hieruit volgt dat de verwerende partij onzorgvuldig en kennelijk onredelijk gehandeld heeft.

Redelijkheidsbeginsel

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan.

Het redelijkheidsbeginsel beperkt de discretionaire bevoegdheid enkel doordat het niet duldt dat hetgeen beslist is in kennelijke wanverhouding staat tot de feiten waarop het besliste gebaseerd is.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter maw toe het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301)

Bijgevolg schendt de keuze van het bestuur het redelijkheidsbeginsel wanneer men op basis van de opgegeven motieven zich afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Op grond van de feiten inzake zoals meegedeeld door verwerende partij zelf in haar overwegend gedeelte, met name een feitelijke scheiding van verzoeker en mevrouw H. (...) doch geen stopzetting van de wettelijke samenwoning, kan onmogelijk in alle redelijkheid beslist worden tot een intrekking van de verblijfstitel van verzoeker op grond van artikel 42 quater §1,4° Vw.

In casu is sprake van een kennelijke wanverhouding tussen de motivering en de beslissing zodat verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De handelwijze van verwerende partij op dit punt is laakbaar en getuigt van een onbehoorlijk bestuur. Op grond van voorgaande elementen is de beslissing van verwerende partij geenszins naar recht verantwoord

Rechtszekerheidsbeginsel

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. Het rechtszekerheidsbeginsel stelt voorop dat interne rechtsregels dermate nauwkeurig moeten zijn dat de rechtshorige voor zichzelf de rechtsgevolgen van bepaalde handelingen kan inschatten, teneinde hem toe te laten er zijn gedrag op af te stemmen.

De inhoud van het recht moet voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). I

In casu tast de handelwijze van verwerende partij het rechtszekerheidsbeginsel aan nu zij nà het nemen van een beslissing ten gronde, haar beslissing herziet op grond van artikel 42 quater §1, 4° van de wet van 15 december 1980 dat niet op verzoeker zijn situatie van toepassing is.

Immers beslist verwerende partij op grond van artikel 42 quater §1 Vw dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van verzoeker en mevrouw H. (...).

Verweerder maakt hier een verkeerde toepassing van de beëindigingsgronden opgenomen in artikel 42 quater §1 Vw.

Elk van de drie voorziene hypothesen bij de uitzonderingen komen overeen met een specifieke beëindigingsgrond en kunnen niet cumulatief toegepast worden, zoals bevestigd door rechtspraak van de RVV (dd 16 juni 2016)

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het bestuur er voor moet zorgen dat de burger weet waar hij aan toe is in zijn verhouding tot het bestuur. Dit houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op de openbare diensten en erop moet kunnen rekenen dat zij de regels in acht nemen en een standvastig beleid volgen dat de burger niet anders kan opvatten.

Concreet moet de burger in elke situatie het recht kennen dat op zijn zaak of handelen toepasselijk is; dat hij het vertrouwen kan hebben in de overheid dat dit recht gerespecteerd zal worden en dat hij in alle redelijkheid door de toegankelijke kennis van het recht de uitspraak van de rechter kan voorspellen.

De handelwijze van DVZ op dit punt is laakbaar en getuigt van een onbehoorlijk bestuur.

Proportionaliteitsbeginsel

Het proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK EN M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 184).

Er bestaat ten slotte een kennelijk onevenwicht tussen de nadelige gevolgen die deze negatieve beslissing voor verzoeker veroorzaakt wanneer hij na een leven lang te hebben doorgebracht in Nederland en België, dient terug te keren naar Turkije en deze voor de overheid die ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad het dossier te verifiëren op zijn volledigheid.

Verzoeker toont een dergelijke kennelijke wanverhouding aan, zodat een schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur kan worden vastgesteld.

Op grond van voorgaande elementen is de beslissing van verweester geenszins naar recht verantwoord;"

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42 quater, §1, 4° en §4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

"Artikel 42 quater Vw. stelt:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen 5 jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. (...).

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest; (...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Artikel 42quater §1, 4° Vw geeft maw de mogelijkheid aan verwerende partij om binnen vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht een einde te stellen aan het verblijf van het derdelands familielid van een Unieburger of Belg in de volgende hypothesen:

- Het huwelijk met de Unieburger wordt ontbonden of nietig verklaard;
- Het (al dan niet gelijkgesteld) geregistreerd partnerschap wordt beëindigd;
- Er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Die hypothesen kunnen evenwel niet cumulatief toegepast worden maar komen elk overeen met een specifieke beëindigingsgrond in artikel 42quater §1, 4° Vw

- Zie rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) : arrest van 16 juni 2016 (nr. 169961)

“In de betrokken bepaling is duidelijk sprake van “het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging” en het gebruik van het woord “of” zonder meer wijst op het feit dat het gaat om drie naast elkaar bestaande en op zichzelf staande hypothesen, die overigens elk op zich gelieerd zijn aan de drie hypothesen die het verblijfsrecht hadden geopend : de eerste paragraaf van artikel 42quater voorziet de onderscheiden gevallen tot beëindiging van het recht op verblijf: (i) wanneer het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard, (ii) wanneer het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of (iii) wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze drie beëindigingsgronden stemmen overeen met de hypothesen die het verblijfsrecht initieel hadden geopend, met name (i) het huwelijk of het daarmee gelijkgestelde geregistreerde partnerschap, (ii) het geregistreerde partnerschap en (iii) bloedverwanten in opgaande en neergaande lijn die zich bij hun familielid komen vestigen. Corresponderend met deze onderscheiden hypothesen zijn er de uitzonderingsgronden, met name indien (i) het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring ten minste drie jaar heeft geduurd, (ii) het geregistreerd partnerschap bij de beëindiging ervan ten minste drie jaar heeft geduurd of (iii) de gezamenlijke vestiging bij de beëindiging ervan ten minste drie jaar heeft geduurd. In alle gevallen is er sprake van een situatie die zich minstens één jaar in België heeft afgespeeld.”

De RvV is met andere woorden van oordeel dat de drie beëindigingsgronden in artikel 42quater §1, 4° Vw overeenstemmen met de hypothesen die het verblijfsrecht initieel hadden geopend, met name:

- Het huwelijk of gelijkgesteld geregistreerd partnerschap
- Het niet-gelijkgesteld geregistreerd partnerschap
- Bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn

De mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen wegens feitelijke scheiding is bijgevolg uitsluitend toepasbaar op bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn en niet op echtgenoten of wettelijke partners zoals verzoeker.

Van enige officiële beëindiging van de wettelijke samenwoning van verzoeker is in casu geen sprake, nu verwerende partij in de bestreden beslissing zelf spreekt van een feitelijke scheiding en nergens van een stopzetting van de wettelijke samenwoning, zodat artikel 42 quater, §1, 4e niet van toepassing is.

Dit betekent dat verwerende partij geen einde kan maken aan het verblijfsrecht van een echtgenoot of partner die feitelijk gescheiden leeft van de Belg of Unieburger die men kwam vervoegen. Dat kan pas als het huwelijk ontbonden of nietig verklaard wordt dan wel de wettelijke samenwoning officieel beëindigd werd.

Deze zienswijze van de RvV is in overeenstemming met

- de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (zie o.m. HvJ 30 juni 2016, C-115/15, NA, punt 47; HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogieriakhi, punt 37; HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida; HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22)

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak geoordeeld dat “het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben”((HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogieriakhi, n.n.g., punt 37)

-de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (zie GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.36.8).

Door het verblijfsrecht te beëindigen van verzoeker als wettelijke partner van een EU burger, schendt verwerende partij artikel 42 quater § 1 Vw.

Bovendien stelt artikel 42quater Vw dat indien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist om een einde te stellen aan het verblijf, dat hij dan in elk geval rekening dient te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, de gezondheidssituatie, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verwerende partij kan onmogelijk op redelijke wijze besluiten tot een afdoende binding van verzoeker met zijn land van herkomst nu deze geenszins voorhanden is. Geen enkel objectief element ligt voor om in deze zin te besluiten met afdoende zekerheid.

Verwerende partij diende in geval van twijfel , verzoeker om aanvullende informatie te verzoeken, doch liet na dit te doen. Verzoeker kon onmogelijk de relevantie van zijn verblijf in Nederland kennen op grond van de brief van verwerende partij om aanvullende informatie, nu deze brief enkel de vraag stelt naar het toelichten van zijn individuele situatie .

Verwerende partij schendt tevens artikel 42 quater §4 VW dat stelt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest; “

Verzoeker was officieel wettelijk samenwonend vanaf 2 december 2015 en deze samenwoning duurde ruim drie jaar, waarvan meer dan 1 jaar in België. Pas op 11 december 2018 nam verwerende partij de bestreden beslissing.

Verwerende partij stelt nergens in de bestreden beslissing het tegendeel. Deze spreekt uitsluitend van een feitelijke scheiding en nergens van een stopzetting van de wettelijke samenwoning.

Bijgevolg schendt verwerende partij artikel 42 quater § 1 en §4 Vw “

3.3. In het derde middel beroept de verzoekende partij zich op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, op de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de rechten van verdediging alsook van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij zet haar derde middel uiteen als volgt:

“Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht “in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden. Volgens de Raad van State moet het gaan om “een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt”.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 11-122014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 18-12-2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003). Om op een nuttige wijze het hoorrecht te kunnen uitoefenen zou DVZ dus vóór elke eventueel nadelige beslissing (inzake verblijf, vasthouding enz..) zijn ontwerp-beslissing met motivatie moeten overmaken aan de vreemdeling, zodat die eventuele relevante informatie kan overmaken.

De Verblijfwet specificeert echter niet hoe de hoorplicht concreet toegepast zal worden.

En dat stelt in casu een probleem.

Verwerende partij verzendt standaard brieven die allerm minst afdoende duidelijk zijn aangaande de informatie die relevant is voor hun beoordeling. Er is sprake van een toelichting van de individuele situatie, meer niet.

Door verzoeker niet voorafgaandelijk mondeling te horen, waarbij een duidelijke vraagstelling omtrent de affectieve banden met zijn land van herkomst, een helder antwoord had opgeleverd. Echter kan op grond van de informatie in de brief van verwerende partij vermeld, onmogelijk ingeschat worden dat hij over zijn affectieve banden met zijn land van herkomst, of het ontbreken ervan zoals in het geval van verzoeker, dient in te gaan en te staven

Hij kreeg niet de mogelijkheid toelichting te verstrekken bij de feitelijke situatie tussen hem en mevrouw H. (...), noch blijkt uit de brief dat deze informatie verwacht werd.

Hierdoor is verzoeker verstoken gebleven van een ernstig verweer hetgeen een schending van zijn rechten van verdediging uitmaakt, volgens het Hof van Justitie een fundamenteel principe van het EU-recht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logistics C-129/13, Mukarubega C-166/13).

Volgens het Hof van Justitie heeft het hoorrecht immers tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C277/11, Mukarubega C-166/13), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te

voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.

Tevens heeft het hoorrecht tot doel de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C349/07).

Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07, M. C-277/11, G. en R. C-383/13). De EUlidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R. C-383/13)."

3.4. Gezien hun onderlinge verwevenheid worden de middelen gezamenlijk behandeld.

3.5. Er is de Raad geen "plicht tot gedegen feitenvinding" gekend. De verzoekende partij legt ook niet concreet uit wat het inhoudt. In zoverre zij doelt op het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voormeld beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. De verzoekende partij meent dat allerm minst zorgvuldig te werk werd gegaan nu nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat gesproken wordt over het langdurig verblijf van de verzoekende partij in Nederland, terwijl zij al die tijd ingeschreven was in het rijksregister van Amsterdam. Zij meent dat dit langdurig verblijf in Nederland een belangrijke rol speelt bij het juist beoordelen van de affectieve banden met haar land van herkomst, een element dat op zich mede bepalend is voor het beoordelen van het al dan niet intrekken van het verblijfsrecht. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij motiveert "hij verbleef immers dertig jaar lang in zijn land van herkomst" en stelt dat deze informatie niet correct is.

Uit voormeld betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij meent dat de verwerende partij niet zorgvuldig alsook kennelijk onredelijk te werk is gegaan bij haar beoordeling van haar banden met het land van herkomst.

Hieromtrent motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing wat volgt:

"Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 03.05.2016) of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Hij verbleef immers 30 jaar lang in zijn land

van herkomst. Er zijn geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.”

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij geen enkel stuk betreffende haar langdurig verblijf in Nederland heeft overgemaakt, terwijl haar op 8 juni 2018 een schrijven werd betekend waarin wordt gevraagd om overeenkomstig artikel 42^{quater}, §5 van de Vreemdelingenwet nieuwe bewijsdocumenten over te maken in het kader van het onderzoek met betrekking tot het verblijfsrecht van de verzoekende partij volgens artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en om de diensten van de verwerende partij toe te laten om na te gaan of er aan de naleving van de voorwaarden voor de eventuele verdere uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. In voormeld schrijven wordt, in een eerste punt, duidelijk gesteld dat de verzoekende partij bewijzen dient voor te leggen met betrekking tot artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarbij erop wordt gewezen dat voormelde bepaling stelt dat de gemachtigde bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf onder meer rekening moet houden met de duur van het verblijf in het Rijk alsook met de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Gelet op het feit dat de verzoekende partij, na expliciete vraag, geen stukken aanbracht betreffende haar verblijf in Nederland om het gebrek aan banden met het herkomstland te staven, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Door het niet voorleggen van dergelijke documenten, na expliciete vraag, kan ervan uitgegaan worden dat de verzoekende partij het verblijf in Nederland niet beschouwde als bepalend voor de mate waarin zij bindingen heeft met het herkomstland. Het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij meerdere jaren doorbracht in Nederland, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

Hoewel de verzoekende partij kan gevolgd worden, gelet op de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat de verzoekende partij meerdere jaren in Nederland verbleef, dat niet op correcte wijze werd vastgesteld dat zij dertig jaar in het land van herkomst bleef, toont zij geenszins aan op welke wijze deze incorrecte vaststelling afbreuk doet aan de overige motieven waaruit blijkt dat er nog sprake is van voldoende verbondenheid van de verzoekende partij met het land van herkomst. Immers wordt er op gewezen dat de verzoekende partij gelet op haar leeftijd en gezondheidstoestand kan worden tewerkgesteld in haar land van herkomst, dat zij nog voldoende jong is om terug te reizen naar haar land van herkomst om de draad opnieuw op te pikken, daar zij pas verblijfsrecht heeft sinds 3 mei 2016, of er een nieuw leven te starten, dat de duur van het legaal verblijf in België nog erg kort is waardoor mag aangenomen worden dat zij nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst, dat zij gedurende een bepaalde tijd in haar land van herkomst verbleven heeft. Deze motieven volstaan om vast te stellen waarom er geen sprake is van een dermate gebrek aan banden met het land van herkomst dat een behoud van het verblijfsrecht moet overwogen worden. De Raad stelt vast dat de verwerende partij verkeerdelijk stelt dat het verblijf in het land van herkomst voorafgaand aan het verwerven van een verblijfsrecht in België dertig jaar bedroeg, doch dat wel degelijk kon verwezen worden naar een verblijf in het land van herkomst voorafgaand aan het verwerven van een verblijfsrecht in België. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij minstens van 2013 tot 2015 in Turkije verbleef en aldaar werkzaam was. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan op welke wijze het verkeerdelijk vermelden van een verblijf van dertig jaar in haar land van herkomst invloed heeft op de vaststellingen dat zij gelet op haar leeftijd en gezondheidstoestand kan worden tewerkgesteld in haar land van herkomst, dat zij nog voldoende jong is om terug te reizen naar haar land van herkomst om de draad opnieuw op te pikken, daar zij pas verblijfsrecht heeft sinds 3 mei 2016, of er een nieuw leven te starten, dat de duur van het legaal verblijf in België nog erg kort is waardoor mag aangenomen worden dat zij nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst, dat zij gedurende een bepaalde tijd in haar land van herkomst verbleven heeft. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze het feit dat zij jarenlang in Nederland verbleef of het feit dat zij geen dertig jaar van haar leven in Turkije verbleef, een andere beoordeling van de mate waarin zij bindingen heeft met het land van herkomst, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, zou rechtvaardigen. Gelet op voormelde vaststellingen toont de verzoekende partij geenszins aan welk belang zij heeft bij haar kritiek dat verkeerdelijk werd vermeld dat zij dertig jaar in het land van herkomst verbleef.

Gelet op voormelde vaststellingen toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen.

3.7. In het licht van de vereiste van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij onmogelijk op redelijke wijze tot een afdoende binding met

haar land van herkomst kan besluiten, nu deze geenszins voorhanden is, dat geen enkel objectief element voorligt om in deze zin te besluiten.

De verzoekende partij lijkt met haar kritiek volledig voorbij te gaan aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat zij gelet op haar leeftijd en gezondheidstoestand kan worden tewerkgesteld in haar land van herkomst, dat zij nog voldoende jong is om terug te reizen naar haar land van herkomst om de draad opnieuw op te pikken, daar zij pas verblijfsrecht heeft sinds 3 mei 2016, of er een nieuw leven te starten, dat de duur van het legaal verblijf in België nog erg kort is waardoor mag aangenomen worden dat zij nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst, dat zij gedurende een bepaalde tijd in haar land van herkomst verbleven heeft. De leeftijd, gezondheidstoestand, de datum van het verwerven van het verblijfsrecht in België en het voorafgaand verblijf in het land van herkomst, zijn wel degelijk objectieve elementen, op grond waarvan de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze kon besluiten tot een afdoende binding met het land van herkomst. Met de loutere bewering dat er geen afdoende binding met het land van herkomst voorhanden is, toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

Waar de verzoekende partij meent dat in geval van twijfel de verwerende partij haar om aanvullende informatie had moeten vragen, gaat zij er volledig aan voorbij dat de verwerende partij haar op 8 juni 2018 een schrijven ter kennis bracht waarin wordt gevraagd om overeenkomstig artikel 42^{quater}, §5 van de Vreemdelingenwet nieuwe bewijsdocumenten over te maken in het kader van het onderzoek met betrekking tot het verblijfsrecht van de verzoekende partij volgens artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en om de diensten van de verwerende partij toe te laten na te gaan of er aan de naleving van de voorwaarden voor de eventuele verdere uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. In voormeld schrijven wordt, in een eerste punt, duidelijk gesteld dat de verzoekende partij bewijzen dient voor te leggen met betrekking tot artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarbij erop wordt gewezen dat voormelde bepaling stelt dat de gemachtigde bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf onder meer rekening moet houden met de duur van het verblijf in het Rijk alsook met de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Gelet aldus op deze expliciete vermelding in het voormelde schrijven, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij onmogelijk de relevantie van haar verblijf in Nederland kon kennen op grond van de brief van de verwerende partij om aanvullende informatie, nu deze brief enkel de vraag stelt naar het toelichten van de individuele situatie.

3.8. De verzoekende partij betoogt voorts dat onmogelijk in alle redelijkheid kan worden beslist tot een intrekking van de verblijfstitel op grond van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet op grond van de feiten zoals meegedeeld door de verwerende partij, met name de feitelijke scheiding tussen haar en mevrouw P., doch geen stopzetting van de wettelijke samenwoning. Zij meent dat het rechtszekerheidsbeginsel is aangetast nu de verwerende partij na het nemen van een beslissing ten gronde, haar beslissing herziet op grond van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet dat niet op haar van toepassing is. Zij wijst erop dat de verwerende partij op grond van voormelde bepaling beslist dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen haar en mevrouw P., doch dat de verwerende partij een verkeerde toepassing maakt van de beëindigingsgronden opgenomen in artikel 42^{quater}, §1 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij licht toe dat elk van de drie voorziene hypothesen bij de uitzonderingen overeenkomen met een specifieke beëindigingsgrond en niet cumulatief kunnen worden toegepast. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar rechtspraak van de Raad. Zij verduidelijkt dat artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid voorziet om binnen de vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht een einde te stellen aan het verblijf van een derdelands familielid van een Unieburger of een Belg indien 1) het huwelijk met de Unieburger wordt ontbonden of nietig verklaard, 2) het (al dan niet gelijkgesteld) geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of 3) er geen gezamenlijke vestiging meer is. Zij herhaalt dat deze hypothesen niet cumulatief kunnen worden toegepast. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit arrest nr. 169 961 van 16 juni 2016 van de Raad en stelt dat de Raad aldus van oordeel is dat de drie beëindigingsgronden in artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet overeenstemmen met de hypothesen die het verblijfsrecht initieel hadden geopend, met name 1) het huwelijk of het gelijkgesteld geregistreerd partnerschap, 2) het niet-gelijkgesteld geregistreerd partnerschap en 3) de bloedverwanten in opgaande en neergaande lijn. De verzoekende partij betoogt dat de mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen wegens feitelijke scheiding bijgevolg uitsluitend toepasbaar is op bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn en niet op echtgenoten of wettelijke partners zoals zij. Zij wijst erop dat er van enige officiële beëindiging van de wettelijke samenwoning in haar geval geen sprake is, nu de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf spreekt van een feitelijke scheiding en nergens van een stopzetting van de wettelijke samenwoning, zodat artikel 42^{quater}, §1, vierde lid van de

Vreemdelingenwet niet van toepassing is. Zij stelt dat dit betekent dat de verwerende partij geen einde kan maken aan het verblijfsrecht van een echtgenoot of partner die feitelijk gescheiden leeft van de Belg of Unieburger die men kwam vervoegen, dat dit pas kan als het huwelijk ontbonden of nietig verklaard wordt dan wel de wettelijke samenwoning officieel beëindigd wordt. De verzoekende partij duidt erop dat de voormelde zienswijze van de Raad in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie en de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen

burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Om haar betoog te onderbouwen verwijst de verzoekende partij onder meer naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie betreffende richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij als derdelander gezinshereniging heeft bekomen als wettelijk samenwonende partner van een Belgische onderdaan. De Belgische onderdaan heeft geen gebruik gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier.

Artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn omschrijft de "*begunstigden*" ervan als "*iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen*". De Burgerschapsrichtlijn voorziet dus volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2 van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 38 en 39, O. en B.; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34). Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een burger van de Unie, geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit (in die zin: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 36 en 43).

Waar de verzoekende partij zich als derdelander beroept op de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner van een Belgische onderdaan, voert zij niet aan en blijkt evenmin uit de stukken in het administratief dossier dat haar Belgische wettelijk samenwonende partner haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan België. Het betreft derhalve geen situatie waarop de Burgerschapsrichtlijn van toepassing is, zodat de vraag naar een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet niet aan de orde is (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Voorts moet worden benadrukt dat in de rechtspraak van het Hof van Justitie waarnaar verzoekende partij verwijst (HvJ 8 november 2012, nr. C-40/11) ook wordt gesteld dat het feit dat een derdelander kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie in de zin van de richtlijn 2004/38/EG, op zich niet impliceert dat hij steeds kan worden beschouwd als "*begunstigde van deze richtlijn*".

De door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak betreft de uitlegging van de Burgerschapsrichtlijn die niet op haar situatie van toepassing is. De rechtspraak van het Hof van Justitie inzake situaties waar een burger van de Unie gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer kan in voorliggende zaak niet worden aangewend om te stellen dat verwerende partij de bepalingen van artikel 42*quater*, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet – die de mogelijkheid bieden om een verblijfsrecht te beëindigen van een derdelander die dit verblijfsrecht ingevolge een geregistreerd partnerschap (wettelijke samenwoning) verkreeg – niet vermog toe te passen in een zuiver nationale situatie.

Het is wel zo dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling wel aan de orde is ondermeer wanneer in de situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (*Parl. St. Kamer*, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet uitgelegd worden blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van “*permanent samenwonen*” van de betrokkenen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwonen daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Het blijkt ook geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde ‘statische’ Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “*Belgen op voet van gelijkheid (worden) geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen*” en dat “*de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie*” (*Parl. St. Kamer*, nr. 53/0443-18, 150). Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht is een interpretatie van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn, te dezen niet aan de orde (*cfr.* RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Evenmin blijkt *in casu* dat door de beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij aan haar Belgische partner het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan haar status van burger van de Unie ontleende rechten.

Artikel 42^{quater} § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing bepaalt dat er door de minister (*c.q.* de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “*het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)*”.

De verzoekende partij betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met haar partner sinds 8 februari 2017. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat ze nog een gezinsscel met haar vormt. Er is *in casu* geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische partner. Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet om de loutere reden dat de wettelijke samenwonen met haar Belgische partner nog niet is stopgezet.

De verzoekende partij verwijst ook naar punt B.36.8. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 (C-121/2013) waar in het kader van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet in antwoord op het 39ste middel het volgende wordt gesteld: “*B.36.8. Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen.*” In de mate dat de verzoekende partij zou menen dat deze uitlegging van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet door het Grondwettelijk Hof ook ‘naar analogie’ geldt voor artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, dat *in casu* van toepassing is, wordt het volgende opgemerkt. Hoewel het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013

van 26 september 2013 inderdaad heeft gesteld dat artikel 42ter van de Vreemdelingenwet zo dient te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede "of (er) (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)" niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen, heeft het Hof een dergelijk voorbehoud niet geformuleerd met betrekking tot het verzoek tot nietigverklaring van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Integendeel, wat dit betreft, stelde het Hof:

"B.38.1. Het eenenveertigste middel in de zaak nr. 5354 strekt tot de vernietiging van artikel 42quater, § 1, van de wet van 15 december 1980, zoals het is vervangen bij artikel 12 van de bestreden wet. De verzoekende partijen brengen tegen die bepaling dezelfde grieven in als die welke zij hebben geformuleerd in het achtendertigste en het negenendertigste middel met betrekking tot artikel 42ter van dezelfde wet.

(...)

B.38.3. Artikel 42quater regelt de voorwaarden waaronder een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn.

B.38.4. Om dezelfde redenen als deze uiteengezet onder B.35.6 en B.35.7, is het middel niet gegrond."

In de genoemde punten B.35.6 en B.35.7 stelde het Grondwettelijk Hof:

"B.35.6. Doordat artikel 16, lid 1, van de voormelde richtlijn bepaalt dat een burger van de Unie een duurzaam verblijfsrecht kan verkrijgen in een andere lidstaat na een ononderbroken periode van vijf jaar legaal verblijf, moet worden aangenomen dat die periode van vijf jaar een aanvang neemt op het ogenblik dat de legaliteit van het verblijf vaststaat.

Aangezien volgens artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid dat zelf burger van de Unie is « gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van [zijn] recht op verblijf », stelt die bepaling het uitgangspunt van de vermelde termijn van drie jaar eveneens vast op het ogenblik dat de legaliteit van het verblijf vaststaat.

B.35.7. Aldus is het uitgangspunt van de termijn in beide gevallen hetzelfde en kan het verblijfsrecht op grond van artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve niet worden ingetrokken na afloop van de in artikel 16, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG bedoelde termijn van vijf jaar.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft het recht van de onderdanen van een lidstaat om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven met de in het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) genoemde oogmerken, wanneer het rechtstreeks wordt toegekend door het Verdrag of, al naar het geval, door de ter uitvoering daarvan vastgestelde bepalingen, een declaratief karakter.

De afgifte van een verblijfstitel aan een onderdaan van een lidstaat moet dan niet worden beschouwd als een handeling die rechten doet ontstaan, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van het Unierecht vaststelt (HvJ, 17 februari 2005, C-215/03, Salah Oulane t. Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, punten 17 en 18; 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. België, punten 62 en 63; 21 juli 2011, C-325/09, Dias, punt 48).

Het aan de burgers van de Unie toegekende recht van verblijf is evenwel niet onvoorwaardelijk, zodat zij het bewijs dienen te leveren dat ze voldoen aan de dienaangaande door de relevante bepalingen van het Unierecht of de ter uitvoering daarvan gestelde voorwaarden (HvJ, 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. België, punt 64).

Uit het bovenstaande volgt dat, in de gevallen waarin het verblijfsrecht van de burger van de Unie een declaratief karakter heeft, deze laatste wordt geacht dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag tot erkenning van dit recht, op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan de burger van de Unie dient te voldoen."

Uit deze overwegingen van het genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof volgt dat de extrapolatie van artikel 42ter naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet hierin geen steun vindt, temeer nu het Hof met het voorbehoud dat het maakte voor artikel 42ter van de Vreemdelingenwet de conformiteit van deze bepaling met artikel 13, §1, van de Burgerschapsrichtlijn beoogde te verzekeren, terwijl de verzoekende partij zich *in casu* in een situatie bevindt die niet valt binnen het toepassingsgebied van deze richtlijn. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij immers de wettelijk samenwonende partner is van een Belgische vrouw van wie niet blijkt dat deze gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer.

De reden waarom het Grondwettelijk Hof opteerde voor een bepaalde interpretatie van de bepaling die is opgenomen in artikel 42ter, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet geldt bijgevolg niet *in casu*. De Raad wijst er in dit verband op dat het Grondwettelijk Hof er expliciet op wees dat het zich uitsprak

omtrent "een situatie die alleen binnen de werkingssfeer valt van artikel 13, lid 1, van de voormelde richtlijn 2004/38/EG." De Raad merkt verder op dat uit een eenvoudige lezing van het eerste lid van de eerste paragraaf van de artikelen 42ter en 42quater blijkt dat zeer verschillende categorieën van personen gevisieerd worden, met name de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn enerzijds, en de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn anderzijds (cf. RvS 19 november 2013, nrs. 10.068 (c) en 10.070 (c)).

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

3.9. Betreffende artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet betoogt de verzoekende partij nog dat zij officieel wettelijk samenwonend was vanaf 2 december 2015 en deze samenwoning ruim drie jaar duurde, waarvan meer dan een jaar in België, dat pas op 11 december 2018 de verwerende partij de bestreden beslissing nam. Zij wijst erop dat de verwerende partij nergens in de bestreden beslissing het tegendeel stelt, dat zij uitsluitend spreekt van een feitelijke scheiding en nergens van een stopzetting van de wettelijke samenwoning.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

"Wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1° kunnen we stellen dat betrokkene en mevr. P. (...) op 02.12.2015 een wettelijke samenwoning hebben laten registreren en dat betrokkene volgens het Rijksregister zijn verblijfplaats had bij referentiepersoon van 03.05.2016 (bijlage 19ter) tot 08.02.2017. De partijen zijn dus feitelijk gescheiden sedert 08.02.2017, er is geen sprake meer van een familiale cel. In dat kader kan ook worden verwezen naar arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018 dat het volgende stelt: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Bovendien wordt het einde van de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon nergens betwist. Gezien de feitelijke scheiding sinds 08.02.2017 kunnen we bijgevolg stellen dat er geen sprake is van 3 jaar gezamenlijke vestiging waarvan 1 jaar in het Rijk. Voor zover betrokkene van oordeel zou zijn dat de periode voorafgaand aan de verblijfsaanvraag, en dus vanaf de aangifte wettelijke samenwoning of zelfs vanaf de aankomstverklaring van betrokkene in het Rijk, in rekening zou moeten gebracht worden bij de berekening van de gezamenlijke vestiging, dient op gemerkt te worden dat ook dan de periode van respectievelijk 02.12.2015 tot 8.02.2017 en 05.10.2015 tot 8.02.2017 geenszins 3 jaar betreft waarvan minstens 1 in het Rijk."

Artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;"

Gelet op bovenstaande uiteenzetting in punt 3.8. waarbij er wordt op gewezen dat uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat bij gebrek aan aanknopingspunten met de bepalingen van het Unierecht een interpretatie van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn te dezen niet aan de orde is, volgt uit voormelde bepaling dat het verblijfsrecht niet kan beëindigd worden overeenkomstig artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet indien het geregistreerd partnerschap bij beëindiging van het geregistreerd partnerschap "of" de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan minstens één in het Rijk.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij dan ook terecht, bij de berekening van de termijn van drie jaar, kon wijzen op de beëindiging van de gezamenlijke vestiging, met name dat de verzoekende partij en haar Belgische partner feitelijk gescheiden zijn sinds 8 februari 2017 en er geen sprake meer is van een familiale cel. De verzoekende partij betwist niet dat, onafhankelijk van welk feit (verblijfsaanvraag, wettelijke samenwoning of aankomstverklaring) als begindatum zou gelden voor het berekenen van de termijn van drie jaar, op het ogenblik van het beëindigen van de gezamenlijke vestiging er geen sprake is van een periode van drie jaar.

Gelet op de bewoordingen van artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name "*indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging (...) bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd*", kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat de datum van de bestreden beslissing als einddatum voor het berekenen van de termijn van drie jaar zou gelden. In zoverre de verzoekende partij zou menen dat de datum van de bestreden beslissing wel degelijk als einddatum kan worden gehanteerd daar er nergens sprake is van een stopzetting van de wettelijke samenwoning, gaat zij er aan voorbij dat haar verblijf overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet niet beëindigd wordt omwille van het beëindigen van de wettelijke samenwoning doch wel omwille van beëindiging van de gezamenlijke vestiging, waarbij wordt gemotiveerd, conform de rechtspraak van de Raad van State, dat de verzoekende partij en haar Belgische partner feitelijk gescheiden zijn sinds 8 februari 2017 en er geen sprake meer is van een familiale cel.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een foutieve toepassing van artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.10. De arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben geen precedentswaarde.

3.11. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Uit bovenvermelde vaststellingen blijkt dat de verzoekende partij evenmin aantoonde dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen voor het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° en §4 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.12. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien wordt er gesteld dat het proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden door het kennelijk onevenwicht tussen de nadelige gevolgen die de bestreden beslissing voor haar veroorzaakt wanneer zij na een lang leven te hebben doorgebracht in Nederland en België dient terug te keren naar Turkije en deze voor de overheid, terwijl de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.13. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat voormeld wetsartikel de verwerende partij een aantal verplichtingen oplegt bij het

nemen van een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing bevat evenwel geen verwijderingsmaatregel, zodat de verzoekende partij in voorliggende zaak de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan invoeren.

3.14. Artikel 6 van het EVRM heeft enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het EHRM heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

3.15. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2 van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67) zodat een particuliere vreemdeling zich niet rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen. Het hoorrecht is echter tevens een algemeen beginsel van Unierecht dat kadert binnen de verplichting tot eerbiediging van de rechten van verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken. Dit moet gerespecteerd worden door de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen, die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34, 40 HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45 en HvJ 11 december 2014, C-249/13).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

Vooreerst dient de Raad dus te onderzoeken of de thans bestreden beslissing een toepassing uitmaakt van het Unierecht.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij verblijf had verkregen als familielid van een Belg die verblijft in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezit. Er wordt niet aangetoond dat deze Belgische burger gebruik heeft of had gemaakt van haar recht op vrij verkeer of dat het vestigingsrecht van de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht zou betreffen in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, of in het kader van de artikelen 21, 45 of 56 van het VWEU.

Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de Belgische wettelijke samenwonende partner, zijnde een Unieburger, het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan deze status ontleende rechten.

Bijgevolg valt de bestreden beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht (HvJ 26 februari 2013, zaak C-617/10, Akerberg, pt. 21). Bijgevolg kan, conform artikel 51, lid 1 van het Handvest, dan ook geen toetsing gebeuren aan de hand van de in het Handvest neergelegde grondrechten (HvJ 8 november 2012, zaak C-40/11, lida, pt. 79-81). Evenmin kan een toetsing gebeuren aan de hand van algemene beginselen van het Unierecht, met name het hoorrecht, als onderdeel van eerbiediging van de rechten van verdediging, zodat de verzoekende partij zich hierop niet kan beroepen.

Een schending van de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest, van de hoorplicht als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur of van het principe van de rechten van verdediging blijkt niet.

3.16. Ten overvloede wijst de Raad erop dat wel kan worden aangenomen dat in het licht van artikel 42^{quater}, §1 van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het socio-economisch onderzoek en in het licht van artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet wat betreft de uitzonderingsgevallen, ook in functie van de beëindiging van een verblijf met een statische Belg de gemachtigde de verzoekende partij moet uitnodigen haar standpunt kenbaar te maken. Echter blijkt uit de stukken van het administratief dossier – meer bepaald het schrijven van 1 juni 2018 dat op 8 juni 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht – dat de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om voor het nemen van de bestreden beslissing nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat er elementen zijn die zich verzetten tegen het beëindigen van haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 42^{quater}, §1 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat zij niet mondeling gehoord werd doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Immers is het in het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). In zoverre de verzoekende partij meent dat het voormeld schrijven van de verwerende partij een standaardbrief betreft die allerminst afdoende duidelijk is aangaande de informatie die relevant is voor de beoordeling, dat er sprake is van een toelichting van de individuele situatie, meer niet, dat een duidelijke vraagstelling omtrent haar affectieve banden met haar land van herkomst, een helder antwoord had opgeleverd, dat echter op grond van de informatie in de brief onmogelijk kan ingeschat worden dat zij op haar affectieve banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan dient in te gaan en deze dient te staven, kan zij niet gevolgd worden. Vooreerst wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de vraag naar informatie gebeurt door middel van het betekenen van een standaardbrief, geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekende partij afdoende gehoord werd. Voorts blijkt uit het schrijven van 1 juni 2018, dat anderhalve pagina aan uitleg bevat, dat uitgebreid en duidelijk wordt toegelicht welke informatie relevant is voor de beoordeling en dat niet enkel louter gevraagd wordt naar een ‘toelichting van de individuele situatie’. Ook blijkt uit voormeld schrijven geenszins dat de vraagstelling omtrent haar affectieve banden met haar land van herkomst niet duidelijk is of dat op grond van de informatie in de brief niet kon worden ingeschat dat zij op haar affectieve banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan dient in te gaan en deze dient te staven. Immers wordt in het schrijven van 1 juni 2018 gevraagd om overeenkomstig artikel 42^{quater}, §5 van de Vreemdelingenwet nieuwe bewijsdocumenten over te maken in het kader van het onderzoek met betrekking tot het verblijfsrecht van de verzoekende partij volgens artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en om de diensten van de verwerende partij toe te laten om na te gaan of er aan de naleving van de voorwaarden voor de eventuele verdere uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan, waarbij, in een eerste punt, duidelijk wordt gesteld dat de verzoekende partij bewijzen dient voor te leggen met betrekking tot artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarbij erop wordt gewezen dat voormelde bepaling stelt dat de gemachtigde bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf onder meer rekening moet houden met de duur van het verblijf in het Rijk alsook met de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Gelet aldus op deze expliciete vermelding in het voormelde schrijven, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de vraagstelling omtrent haar affectieve banden met haar land van herkomst niet duidelijk is of dat op grond van de informatie in de brief niet kon worden ingeschat dat zij op haar affectieve banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan dient in te gaan en deze dient te staven.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij niet de mogelijkheid had toelichting te verstrekken bij de feitelijke situatie tussen haar en haar partner, dat ook uit de brief niet blijkt dat deze informatie verwacht

werd, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoont welk belang zij heeft bij een dergelijk betoog, nu zij geenszins aannemelijk maakt dat zij, indien zij die mogelijkheid had gehad en/of de brief hieromtrent een expliciete vraagstelling voorzag, zij informatie had kunnen aanbrengen die de verwerende partij niet gekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en die relevant was voor haar beoordeling.

3.17. De middelen zijn, in de mate deze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER